

Arrest

**nr. 157 579 van 2 december 2015
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, op 24 juli 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 juni 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 november 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 november 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VANDERMEERSCH, die loco advocaat S. SAROLEA verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 15 juni 2011 en heeft zich dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 21 juni 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 9 juli 2014 en op 25 augustus 2014.

1.3. Op 26 juni 2015 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 30 juni 2015 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Libanese nationaliteit en bent u op 20 augustus 1980 in de wijk Zuqaq Al Bilad te Beirut geboren. U bent een soenniet van Arabische origine. Vanaf uw zesde woonde u in Rawshi te Beirut en vanaf uw veertiende woonde u in Shamoun (Jabal Lebanon). U hebt na uw middelbaar een jaar gestudeerd aan de universiteit, waarna u uw studies stopzette. Van eind 2002 tot 2004 hebt u uw militaire dienst vervuld. Uw vader werkte als consul bij de Somalische ambassade en was ook handelsattaché. Ook u kreeg via uw vader vanaf 2006 een salaris uitbetaald van de Somalische ambassade. U was er verantwoordelijk voor de inlichtingenafdeling, maar deed er in werkelijkheid niets. U begon een relatie met een sjiitische vrouw, D.(...) H.(...) (O.V. 6.829.258; CG 11/17284/B), die geboren is in Leningrad, het huidige Sint-Petersburg, en die zowel de Libanese als de Russische nationaliteit heeft. U vertelde uw vader hierover rond februari 2009, hij had niets tegen deze relatie. Uw broer K.(...) zorgde ervoor dat uw vader gearresteerd werd in mei 2009. Hij had ervoor gezorgd dat alle bewijzen in verband met diens functie als consul verdwenen waren, waardoor uw vader beschuldigd werd van oplichting. U werd samen met uw vader gearresteerd, maar u werd nog diezelfde nacht vrijgelaten. Uw vader heeft ongeveer twee jaar en acht maanden vastgezeten in de Roumi gevangenis. Hij werd ervan beschuldigd de functie van iemand anders te hebben overgenomen. In die periode had K.(...) een volmacht over de bezittingen van uw vader, dewelke hij allemaal buitmaakte. Vanaf 2009 werkte u in de supermarkt van uw familie. In juni 2009 bent u zonder medeweten van uw familieleden gehuwd met D.(...). In 2010 kreeg u ook een loon uitbetaald als directeur van het hotel van uw familie, zonder dat u er werkelijk werkte. In de periode van 2008 tot 2010 verbleef u afwisselend in het hotel en in huizen van uw familie in Beqaa Al Gharbi, Dawhat Al Huz en Shamoun. Ook D.(...) verbleef soms bij u en het gebeurde dan ook al eens dat uw zus hierbij aanwezig was. In 2010 raakte uw echtgenote zwanger. U ging toen gedurende een zestal maanden, tot februari 2011, in het dorp Aramoun (Jabal Lebanon) wonen. In februari 2011, een tweetal maanden na de geboorte van uw zoon H.(...) Y.(...) (O.V. 6.829.258), ging u hem tonen aan uw familieleden. U verwachtte dat ze hem zouden aanvaarden. In werkelijkheid werden ze kwaad op u. Sindsdien verbleef u in het huis van uw familie in Dawhat Al Huz. Uw broer K.(...) belde u op 3 en 4 maart op om ermee te dreigen u op straat te gooien of u op te laten sluiten in de gevangenis. Hij stuurde ook uw broer en zus twee keer naar u in de supermarkt om u te zeggen dat u van uw echtgenote moest scheiden. Ze gingen ook samen met uw moeder bij uw schoonouders op zoek naar uw echtgenote en zoontje. In die periode werd u tevens bedreigd door leveranciers van de supermarkt. Ze dreigden ermee u en uw zoon te vermoorden als u hen niet zou betalen. De cheques die aan hen werden uitgekeerd voor de door hen geleverde goederen, konden immers niet meer geïnd worden aangezien uw broer de bankrekeningen volledig had leeggehaald. Op 5 maart 2011 belde uw moeder u op met de waarschuwing dat uw broer K.(...) razend was op u en dat hij u mogelijk iets zou aandoen. Hij was immers te weten gekomen dat u uw zoon als sjiit had laten registreren. U besloot daarom twee dagen later, op 7 maart 2011, te vertrekken naar Syrië. Uw echtgenote verbleef toen in Nabatieh bij haar familie. Een dag later kwamen uw moeder en zus bij uw schoonouders naar u en uw echtgenote informeren. Ze antwoordden hen dat jullie naar Rusland waren vertrokken. Diezelfde dag kwam ook de opsporingsdienst van de politie bij uw schoonouders naar uw echtgenote informeren omdat ze haar wilden ondervragen in verband met een chequeboekje dat ze zou gestolen hebben van de supermarkt. In Syrië vernam u van uw vriend S.(...) dat uw broer van plan was uw echtgenote te laten arresteren. U zorgde ervoor dat uw echtgenote en zoon ook naar Syrië konden komen. Ze kwamen aan op 9 maart 2011. Een maand later vernam u van de eigenaar van het complex waar jullie verbleven dat de Syrische inlichtingendienst naar jullie op zoek was gekomen. Ondertussen waren ook verschillende leveranciers van de supermarkt naar u op zoek naar aanleiding van de ongedekte cheques. Jullie doken onder in het Al Yarmouk vluchtelingenkamp waar jullie nog anderhalve maand verbleven. U bent samen met uw echtgenote en zoon uit Syrië vertrokken op 7 juni 2011. Jullie zijn in België aangekomen op 14 juni 2011 en vroegen hier asiel aan op 15 juni 2011. Toen u hier in het opvangcentrum in Banneux verbleef, kreeg u een dreigings'je en een telefonisch dreigement van een onbekende. Eerst dacht u dat dit van uw familieleden afkomstig was, maar ondertussen bent u hierop teruggekomen. U hebt geen idee van wie en waarom u deze dreigementen ontving. U ging hier in België naar de Libanese ambassade om een nieuw paspoort aan te vragen. Daar werd u gewaarschuwd dat u best onmiddellijk de ambassade zou verlaten. U nam nadien terug contact op met de ambassade. U vernam dan dat u in Libanon gezocht wordt omwille van een klacht die tegen u en uw echtgenote werd ingediend door uw broer K.(...) en verschillende leveranciers van de supermarkt. Ze beweren dat jullie geld zouden hebben gestolen van hen. Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende originele documenten voor: de identiteitskaart van uw echtgenote (d.d. 19/4/2000), een uittreksel uit het register in verband met u, uw echtgenote, 'twee versies' in hoofde van uw zoon, twee versies van uittreksels uit het familieregister, uw huwelijksakte en

de vertalingen van deze documenten. Tevens legt u kopieën voor van uw identiteitskaart (d.d. 7/12/1999), uw Libanese paspoort, het Russische paspoort van uw echtgenote (d.d. 16/5/'11), de klacht die tegen u en uw echtgenote werd ingediend en de vertalingen van deze documenten, een aangifte bij de Belgische politie in verband met bedreigingen die u hier ontving en foto's van uw vader in zijn functie als consul en handelsattaché.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-generaal (CGVS) dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en wel om volgende redenen.

U verklaart Libanon te hebben verlaten omwille van verschillende problemen. U haalt vooreerst aan dat u problemen kende met uw eigen familie die niet akkoord is met uw relatie met uw sjiitische echtgenote, D.(...) H.(...) (O.V. 6.829.258; CG 11/17284/B). Voorts haalt u aan dat u problemen kende met uw broer k.(...) en de leveranciers van de supermarkt en dat door hen een klacht tegen u en uw echtgenote werd ingediend omwille van ongedekte cheques die ze van u zouden hebben ontvangen.

Wat betreft de problemen die u zou hebben gekend met uw familie omwille van uw huwelijk met een sjiitische vrouw, moet allereerst worden opgemerkt dat u hierbij verschillende bedenkingen kunnen gemaakt worden. Zo beweert u enerzijds wel dat uw familieleden faliekant tegen sjiieten zouden zijn, maar dat dit anderzijds totaal niet blijkt uit de door u geschetste context (CGVS-2 p.9). Uw familie baatte immers een supermarkt uit in een sjiitische wijk, waar ze sjiitische klanten bedienden en waar ze sjiitische werknemers tewerkstelden (CGVS-2 p.10). Op een gegeven moment haalt u ook aan dat uw familieleden er niets op tegen zouden hebben dat u met D.(...), een sjiitische, zou uitgaan en met haar zou slapen, zolang u maar niet met haar zou huwen (CGVS-2 p.8). Deze elementen stroken allerminst met het feit dat uw familieleden radicaal tegen sjiieten gekant waren. Dit laat dan ook weinig ruimte om enig geloof te hechten aan de door u geschetste gang van zaken.

Verder vielen enkele incoherenties te bemerken in verband met de verklaringen over het verloop van jullie relatie en de daaropvolgende problemen. Zo is het zeer bevreemdend te moeten vaststellen dat u verklaart dat uw familieleden pas een probleem maakten van uw relatie in februari 2011, toen ze te weten kwamen dat deze serieus was, nadat jullie samen een kind hadden gekregen en getrouwd waren (CGVS-1 p.15). U had immers al sinds 2008 een relatie met D.(...) en sinds 2009 was u al officieel voor de rechtbank met haar gehuwd (CGVS-1 p.7-8, CGVS-2 p.7, 9). Dat u dan pas in 2011 problemen zou hebben ondervonden omwille van deze relatie is zeer opmerkelijk. Temeer daar u weinig voorzichtigheid aan de dag legde om uw relatie verborgen te houden voor uw familieleden. U geeft immers toe dat u met uw echtgenote in het huis van uw familie verbleef, dit terwijl uw zus er soms ook aanwezig was (CGVS-2 p.8). Dat dit dan niet als een serieuze relatie zou aanzien worden, doet dan ook zeer de wenkbrauwen fronsen. Het is daarenboven ook zeer merkwaardig dat terwijl u beweert altijd al het gevoel gehad te hebben ongewenst te zijn door uw familie en u al eerder van plan was uw familie te verstoten aangezien u eigenlijk niets met hen wilde te maken hebben, u toch zelf het initiatief nam om uw zoon aan hen te gaan laten zien (CGVS-1 p.14, CGVS-2 p.8). Voorts verklaart u eerst geen toestemming aan iemand van uw familie gevraagd te hebben om te huwen. Als u gevraagd wordt of u dit ook niet aan uw vader vroeg, antwoordde u dat hij in de gevangenis zat (CGVS-2 p.8). Nochtans had uw echtgenote bij het invullen van de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaard dat u verschillende keren toestemming had gevraagd aan uw familie, maar deze nooit verkreeg. Uiteindelijk merkt u dan toch op dat u uw vader om toestemming had gevraagd (CGVS-2 p.9). Voorgaande opmerkelijke ongerijmdheden maken dat er ernstige vragen kunnen worden gesteld bij de beweerde omstandigheden waaronder jullie huwelijk zou hebben plaatsgevonden en de problemen die jullie zouden gekend hebben en/of nog steeds beweren te hebben met uw familie omwille van jullie huwelijk.

De geloofwaardigheid van deze problemen wordt voorts nog verder ondermijnd door het feit dat u beweert dat u uit Aramoun vertrok uit vrees voor uw familie, maar dat u daarna dan wel in een huis van uw familie ging wonen in Dawhat al Huz, waar uw zus ook verbleef (CGVS-1 p.3, CGVS-2 p.7). Bovendien is het opmerkelijk dat u verklaart dat toen u terug bij uw familie ging wonen, uw vader in detentie zat (CGVS-1 p.3). Hiermee lijkt u te insinueren dat toen uw vader opgesloten zat, het gevaar voor u geweken was. Nochtans was uw vader reeds van het begin akkoord met uw relatie met D.(...) (CGVS-1 p.14). Bevreemdend is ook te moeten vaststellen dat uw echtgenote beweert dat er een gevecht was tussen u en uw broer K.(...) toen hij te weten kwam over jullie relatie (CGVS 11/17284/B-2 p.10). U beweert immers dat er geen confrontatie meer tussen u en hem plaatsvond sinds hij over uw relatie met D.(...) te weten kwam (CGVS-1 p.16) Deze vaststellingen zetten de geloofwaardigheid van uw problemen met uw familieleden verder op de helling.

Wat betreft de problemen die u ondervond met uw broer K.(...) en de leveranciers omwille van de ongedekte cheques, dient te worden opgemerkt dat noch u, noch uw echtgenote hiervan melding

maakten bij de DVZ. Nochtans verklaart u bij aanvang van uw gehoor op het CGVS nog dat u op de DVZ alle redenen naar aanleiding van uw vertrek had opgegeven en verwijst u terug enkel naar de problemen met uw familieleden (CGVS-1 p.2). Als u hierop wordt gewezen antwoordt u dat u eerst niet wist dat dit een serieus probleem zou vormen. U gevraagd wanneer u beseftte dat het serieus was, antwoordt u dat dit het geval was vanaf u telefonisch bedreigd werd. Dit vond echter reeds plaats vanaf maart 2011, toen u nog in Libanon was (CGVS-1 p.17). Dat u dit niet serieus nam, is dus allerminst een verklaring waarom u hier bij de DVZ geen melding van maakte. Verder spreekt u zichzelf ook tegen wat betreft het moment waarop een klacht tegen jullie werd ingediend. Eerst verklaart u dat dit in januari 2014 was (CGVS-1 p.13). Daarna beweert u dat dit sinds een maand na uw vertrek was (CGVS-2 p.12). Later beweert u dan weer te denken dat dit in 2013 was (CGVS-2 p.13). Nochtans startte de politie al een opsporingsonderzoek tegen uw echtgenote lang voor die datum. Ze kwamen haar immers reeds zoeken in 2011, namelijk de dag na uw vertrek uit Libanon (CGVS-2 p.11-12). Dat de politie dit zou doen, zonder dat een klacht werd ingediend is zeer merkwaardig. Op de vraag waarom de leveranciers pas in 2013 een klacht zouden hebben ingediend, kunt u dan ook geen antwoord geven (CGVS-2 p.13). Bovendien kunt u niet de volledige namen geven van al de personen tegen wie klacht werd ingediend (CGVS-2 p.13-14). Dat u niet eenduidig kunt zijn over deze elementen is zeer opmerkelijk aangezien u de bewuste klacht wel kunt voorleggen en er toch van uit kan worden gegaan dat u zich hieromtrent zou hebben geïnformeerd. Dat u dus klaarblijkelijk niet de moeite nam u op de hoogte te stellen van de inhoud hiervan, tast nogmaals de geloofwaardigheid van uw verklaringen aan. Uw echtgenote wist zelfs niet bij welke instantie de klacht werd ingediend (CGVS 11/17284B-2 p.13). Daarenboven blijft u opmerkelijk vaag over de verdere afwikkeling van dit aspect van uw relaas. Zo weet u niet hoelang de gevangenisstraf die jullie boven het hoofd hangt zou duren. Nochtans worden de artikels volgens dewelke jullie zouden worden vervolgd vermeld in het door u neergelegde document, u had dit dus kunnen opzoeken. U weet tevens niet of er ondertussen een uitspraak plaatsvond in het proces tegen jullie. Meer nog, u hebt hier zelf niet naar geïnformeerd (CGVS-2 p.14, 16). Het feit dat u zich geen enkele moeite hebt getroost nog te informeren omtrent uw situatie, doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees. Het gaat hier immers om informatie die essentieel is om uw risico op vervolging in te schatten.

Uw vrees met betrekking tot de tegen u ingediende klacht wordt nog verder uitgehold door volgende vaststellingen. Als u al op de hoogte was van het feit dat de leveranciers klacht tegen u hadden ingediend sinds een maand na uw vertrek zoals u op een gegeven moment beweert, is het vreemd dat u op eigen initiatief hier in België naar de Libanese ambassade ging en u aldus blootstelde aan vervolging door de Libanese autoriteiten. Uw verklaring dat er u iemand tijdens dit bezoek ingefluisterd had dat u de ambassade diende te verlaten en er niet moest terugkeren, kan gezien het geheel van bovenstaande observaties niet overtuigen (CGVS-1 p.12, CGVS-2 p.13). Zeer frappant is ook dat u het contact met uw familie wilde herstellen om via geld van hen de zaak met de leveranciers op te lossen, terwijl u in eerste instantie net een probleem had met uw familie. U hier dan ook naar gepeild, geeft u aan dat u eerst het contact probeerde te herstellen, doch dat u werd afgewezen door uw familie (CGVS-2 p.15). Gezien de ernst van de door u geschilderde problemen met uw familie kan uw houding totaal niet overtuigen. Dergelijke verklaringen gaan regelrecht in tegen uw voorgehouden vrees.

U stelt omwille van de problemen naar Syrië te zijn vertrokken, waar u door uw echtgenote werd vervoegd. U zou echter vernomen hebben van de eigenaar van het motel waarin jullie verbleven dat de Syrische inlichtingendienst naar jullie op zoek was en tevens zouden er leveranciers naar u op zoek zijn. Volgens uw echtgenote zat uw broer K.(...) hier achter (CGVS-1 p.14, 18; CGVS 11/17284/B-2, p. 15). Gezien het geheel van bovenstaande observaties kan ook hier geen geloof aan worden gehecht.

Volledigheidshalve dient nog te worden aangehaald dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken niets had vermeld over uw zogenaamde werkzaamheden bij de ambassade van Somalië en de daaraan verbonden arrestatie. U hebt toen letterlijk verklaard nooit gearresteerd of veroordeeld geweest te zijn. Als deze arrestatie al zou hebben plaatsgevonden, kan deze niet worden aanzien als voldoende ernstig om te kunnen spreken van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. U werd immers quasi onmiddellijk vrijgelaten en hebt daar nadien geen gevolgen meer van ondervonden (CGVS-2 p.6).

De conclusie dat u in werkelijkheid geen gegronde vrees voor vervolging hoeft te koesteren in Libanon wordt nog versterkt doordat u geen overtuigende uitleg geeft waarom u niet hebt geprobeerd zich met uw gezin in Rusland te vestigen. U geeft als verklaring hiervoor steeds in uw vaderland Libanon te hebben willen verblijven en u eigenlijk geen redenen kunt opgeven waarom 'u niet van Rusland houdt' (CGVS-2 p.22). Nochtans had u eerder al plannen opgevat om naar Dubai en Zweden te gaan (CGVS-1 p.14-15, 19, CGVS-2 p.22). Dat u er dus niet aan zou hebben gedacht zich in Rusland te vestigen om zodoende uw leven en dat van uw gezin veilig te stellen, kan hierdoor dan ook niet worden verklaard.

De psychologische problemen waarvan u tijdens uw gehoren bij het CGVS melding maakte waren niet van die aard dat ze het normale verloop van deze gehoren in de weg stonden. Immers u maakte geen opmerkingen over het eerste gehoor en u hebt expliciet verklaard zich stabiel te hebben gevoeld tijdens

het tweede gehoor (CGVS-1 p.16, CGVS-2 p.2, 21). Bovendien blijkt uit de geschreven weergave van de gehoorverslagen dat u de vragen hebt begrepen en er hierover geen misverstanden kunnen zijn ontstaan.

Gezien het geheel van bovenstaande observaties dient u de vluchtelingenstatus te worden geweigerd. De overige door u neergelegde stukken kunnen geen ander licht werpen op bovenstaande vaststellingen. Het betreft hier immers de identiteitskaart van uw echtgenote (d.d. 19/4/2000), de uittreksels uit het register in verband met u, uw echtgenote, twee versies van uittreksels uit het famileregister, uw huwelijksakte, de vertalingen van deze documenten en de kopieën van uw identiteitskaart (d.d. 7/12/1999) en uw Libanese paspoort. Deze documenten zeggen iets over jullie identiteit en herkomst, dewelke hier niet ter discussie staan. Dat u van uw zoon H.(...) twee verschillende uittreksels uit het register voorlegt, waar op het ene vermeld staat dat hij soenniet is en op het andere dat hij sjiit is doet vragen rijzen bij de bewijswaarde die aan zulk document kan worden gehecht. U en uw echtgenote stellen dat uw broer verantwoordelijk zou zijn voor het gegeven dat uw zontje plots als soenniet geregistreerd is, doch dit kan gezien het geheel van bovenstaande observaties totaal niet overtuigen (CGVS-2, p.3; CGVS 11/17284/B-2, p. 4). Wat betreft de aangifte bij de Belgische politie in verband met bedreigingen die u hier ontving, dient te worden vastgesteld dat u deze bedreigingen niet linkt aan de problemen die u in Libanon zou hebben ondervonden. U weet niet van wie deze bedreigingen afkomstig waren, noch met welke reden ze aan u werden geadresseerd. U bent er in ieder geval van overtuigd dat uw familieleden hier niet achter zitten (CGVS-2 p.16-17). Deze aangifte kan dus niet dienen als ondersteuning van uw asielrelaas. Wat betreft de foto's van uw vader in zijn functie als consul en handelsattaché dient te worden opgemerkt dat hieruit niet kan worden afgeleid waar, wanneer en in welke omstandigheden ze werden genomen. Bovendien maakte dit geen wezenlijk deel uit van uw asielrelaas, zoals hierboven reeds werd beargumenteerd.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon – De actuele veiligheidssituatie- dd. 11 mei 2015) blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De gevolgen van Hezbollah's betrokkenheid in de Syrische burgeroorlog lieten zich snel voelen in Libanon. Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van aanslagen, politiek moorden en grensgeweld. Het geweld concentreerde zich hoofdzakelijk in de gevestigde frontlinies in de grensstreek met Syrië, de zuidelijke buitenwijken van Beiroet en Tripoli. Vooral de eerste helft van 2014 werd gekenmerkt door een sterke toename van autobommen waarbij de meerderheid van de slachtoffers burgers waren. Het gros van deze aanslagen was toe te schrijven aan soennitische extremistische groeperingen die Hezbollah of haar sjiitische achterban als doelwit hebben. Hierbij werden vooral de zuidelijke buitenwijken van Beirut geviséerd. Sinds april 2014 is er evenwel een militair veiligheidsplan van kracht in Tripoli, de Bekaa en de Akkar-regio. Mede door deze toegenomen veiligheidsmaatregelen nam de schaal van het geweld, alsook het aantal burgerdoden sinds de tweede helft van 2014 beduidend af. Zo vindt er sinds april 2014 geen sektarisch geweld meer plaats tussen de Alawitische en soennitische milities in Tripoli. Wel vond in januari 2015 een dubbele zelfmoordaanslag plaats waarbij een gering aantal burgerdoden te betreuren vielen. Het geweld escaleerde evenwel niet. Daarnaast kwam een einde aan de golf van aanslagen met autobommen in de sjiitische regio's, vooral in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet.

Anno 2015 concentreert het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de regio Bekaa (Hermel, Aarsal, Baalbek) en Akkar. Jihadistische groeperingen richten hun pijlen hoofdzakelijk op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Zo vinden er in de bergrijke grensregio gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat al-Nusra, en het Libanese leger. Bij dit soort aanvallen op militaire controleposten of patrouilles vallen evenwel weinig tot geen burgerslachtoffers. Wel vonden in augustus en oktober 2014 drie grootschalige en langdurig gewapende confrontaties plaats waarbij tientallen burgerslachtoffers vielen. Sinds de november 2014 hebben zulke confrontaties evenwel niet meer plaatsgevonden. Het leger heeft in het voorjaar de in de grensregio aanwezige troepen versterkt.

Syrische rebellengroepen voeren voorts raket- en mortieraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voert op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen

in soennitische grensregio's. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel relatief beperkt. Sinds de tweede helft van 2014 namen deze aanvallen in intensiteit af.

In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Wel vonden er in 2014 en 2015 voor het eerst sinds 2006 kleine vergeldingsacties plaats langs beide zijden.

Ook in de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen ondanks de toenemende invloed van salafistische groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers gevisieerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren. Sinds juli 2014 is in het vluchtelingenkamp Ain al-Hilwah een gezamenlijke troepenmacht actief waarin de verschillende fracties vertegenwoordigd zijn. De troepenmacht heeft zich sindsdien kunnen ontplooiën in de meest gevoelige wijken en kwam naar aanleiding van een aantal politiek gemotiveerde moorden onmiddellijk tussen. De aanwezigheid van de troepenmacht heeft nog niet belet dat er nog steeds politieke moorden en afrekeningen plaatsvinden.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij hoofdzakelijk in de grenszone in het oosten en het noorden van Libanon ook burgerslachtoffers zijn gevallen ten gevolge van invallen en raketaanvallen vanwege Syrische rebelligroeperingen en aanvallen vanwege het Syrische leger en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend sektarisch geweld, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Libanon sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Tot slot, dient nog te worden aangestipt dat het CGVS in hoofde van uw echtgenote, die zich op dezelfde feiten als u beroept, een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus heeft genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3 tot 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen, het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen, "het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder andere, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt" en een appreciatiefout, onderneemt verzoeker een poging om de verschillende weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

Verzoeker volhardt in zijn asielmotieven en stelt dat uit de elementen van het dossier blijkt dat hij in geval van terugkeer naar Libanon een reëel risico loopt op vervolgingen en ernstige schade omwille van zijn familiale situatie en de klacht ingediend door leveranciers van de supermarkt waarin hij werkte. De vervolgingen zijn dus gedeeltelijk door de overheid zelf, en de overheden zullen hem daarenboven niet kunnen beschermen tegen zijn eigen broer, gezien de macht en de connecties waarover hij beschikt, aldus verzoeker, die er in dit verband op wijst dat zijn broer er in geslaagd is om zijn eigen vader meer dan twee jaar in de gevangenis op te sluiten. Verzoeker wijst er voorts op dat het niveau van corruptie in Libanon hoog is in alle sectoren van de samenleving, en bijzonder hoog in het gerechtelijk systeem. Hij citeert te dezen uit een rapport van Human Rights Watch en het US Country Report 2015. In deze omstandigheden is het volgens verzoeker logisch dat iemand zoals zijn broer zonder problemen zijn activiteiten kan voortzetten en in alle straffeloosheid hem en zijn gezin kan vervolgen en de overheid

kan corrumpere om die vervolgingen uit te voeren. Verzoeker meent dan ook dat de Libanese overheid duidelijk niet in staat is om hem bescherming te bieden.

Gezien de veiligheidssituatie beschreven in de informatie van het Commissariaat-generaal, is het daarenboven voor verzoeker onmogelijk om zich ergens anders in Libanon te vestigen. Terug vluchten naar Syrië is duidelijk ook niet mogelijk, niet alleen omdat de Syrische inlichtingsdiensten ook op zoek waren naar hem, maar voornamelijk omwille van de veiligheidssituatie in Syrië.

2.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: Blog World Bank, *“Fighting corruption in Lebanon: No more taboos? No more untouchables?”* van 4 februari 2015, Human Rights Watch, *“It's Part of the Job,” Ill-treatment and Torture of Vulnerable Groups in Lebanese Police Stations* van 25 juni 2013 en United States Department of State, *“2014 Country Reports on Human Rights Practices – Lebanon”* van 25 juni 2015.

2.3.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) geen geloof kan worden gehecht aan de beweerde omstandigheden waarin zijn huwelijk zou hebben plaatsgevonden en de problemen die hij zou hebben gekend en/of nog steeds beweert te hebben met zijn familie omwille van dit huwelijk daar (1) zijn bewering dat zijn familieleden faliekant tegen sijieten zouden zijn totaal niet blijkt uit de door hem geschetste context, namelijk dat (a) zijn familie een supermarkt uitbaatte in een sjiitische wijk, waar ze sjiitische klanten bedienden en waar ze sjiitische werknemers tewerkstelden en (b) hij aanhaalde dat zijn familieleden er niets op tegen zouden hebben dat hij met D., een sjiitische, zou uitgaan en met haar zou slapen, zolang hij maar niet met haar zou huwen, (2) het zeer opmerkelijk is dat hij pas in 2011 problemen zou hebben ondervonden omwille van zijn relatie, terwijl hij al sinds 2008 een relatie had met D. en hij sinds 2009 al officieel voor de rechtbank met haar was gehuwd, temeer daar hij weinig voorzichtigheid aan de dag legde om zijn relatie verborgen te houden voor zijn familieleden, (3) het zeer merkwaardig is dat, terwijl hij beweert altijd al het gevoel gehad te hebben ongewenst te zijn door zijn familie en hij al eerder van plan was zijn familie te verstoten aangezien hij eigenlijk niets met hen wilde te maken hebben, hij toch zelf het initiatief nam om zijn zoon aan hen te gaan laten zien, (4) hij aanvankelijk verklaarde geen toestemming aan iemand van zijn familie gevraagd te hebben om te huwen – terwijl zijn echtgenote ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat hij verschillende keren toestemming had gevraagd aan zijn familie, maar deze nooit verkreeg – om vervolgens toch op te merken dat hij zijn vader om toestemming had gevraagd, (5) hij beweert dat hij uit Aramoun vertrok uit vrees voor zijn familie, maar hij daarna wel in een huis van zijn familie ging wonen in Dawat al Huz, waar zijn zus ook verbleef, (6) het opmerkelijk is dat hij verklaart dat toen hij terug bij zijn familie ging wonen, zijn vader in detentie zat, waarmee hij lijkt te insinueren dat toen zijn vader opgesloten zat het gevaar voor hem geweken was, terwijl zijn vader nochtans reeds van het begin akkoord was met zijn relatie met D. en (7) zijn echtgenote beweert dat er een gevecht was tussen hem en zijn broer K. toen hij te weten kwam over hun relatie, terwijl verzoeker beweert dat er geen confrontatie meer plaatsvond tussen hem en zijn broer sinds hij over deze relatie te weten kwam, (ii) hij noch zijn echtgenote melding maakten bij de Dienst Vreemdelingenzaken over de problemen die hij ondervond met zijn broer K. en de leveranciers omwille van de ongedekte cheques, verzoeker zichzelf tegenspreekt wat betreft het moment waarop een klacht tegen hen werd ingediend, hij geen antwoord kan geven op de vraag waarom de leveranciers pas in 2013 een klacht zouden hebben ingediend, hij niet de volledige namen kan geven van al de personen tegen wie klacht werd ingediend terwijl hij nochtans de bewuste klacht wel voorlegt en hij aldus klaarblijkelijk niet de moeite nam zich op de hoogte te stellen van de inhoud ervan, zijn echtgenote zelfs niet wist bij welke instantie de klacht werd ingediend, verzoeker zich niet heeft geïnformeerd of er intussen een uitspraak plaatsvond in het proces tegen hen, het – als hij al op de hoogte was van het feit dat de leveranciers klacht tegen hem hadden ingediend sinds een maand na zijn vertrek zoals hij op een gegeven moment beweert – vreemd is dat hij op eigen initiatief hier in België naar de Libanese ambassade ging en zich aldus blootstelde aan vervolging door de Libanese autoriteiten en het zeer frappant is dat hij het contact met zijn familie wilde herstellen om via geld van hen de zaak met de leveranciers op te lossen terwijl hij in eerste instantie net een probleem had met zijn familie, (iii) gezien het geheel van bovenstaande observaties evenmin geloof kan worden gehecht aan zijn bewering dat hij omwille van de problemen naar Syrië is vertrokken, waar hij echter van de eigenaar van het motel waar hij verbleef zou vernomen hebben dat zowel de Syrische inlichtingendienst als de leveranciers naar hen op zoek waren, (iv) hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken niets heeft vermeld over zijn zogenaamde werkzaamheden bij de ambassade van Somalië en de daaraan verbonden arrestatie en deze arrestatie, als deze al zou hebben plaatsgevonden, niet kan worden aanzien als voldoende ernstig om te kunnen spreken van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie daar hij quasi onmiddellijk werd vrijgelaten en daar nadien geen gevolgen meer van heeft ondervonden, (v) hij geen overtuigende uitleg geeft waarom hij

niet geprobeerd heeft om zich met zijn gezin in Rusland te vestigen om zodoende zijn leven en dat van zijn gezin veilig te stellen, (vi) de psychologische problemen waarvan hij tijdens de gehoren bij het Commissariaat-generaal melding maakte niet van die aard waren dat ze het normale verloop van deze gehoren in de weg stonden, (vii) de door hem neergelegde stukken geen ander licht kunnen werpen op bovenstaande vaststellingen, zoals uitvoerig wordt toegelicht en (viii) uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon blijkt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.3.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 26 juni 2015 (CG nr. 1117284), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat de hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de erkenningscriteria van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet verzoeker aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De

verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, *quod non in casu* zoals blijkt uit wat volgt. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.6. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.6.1. Zo dient vooreerst te worden vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan de beweerde omstandigheden waarin verzoekers huwelijk zou hebben plaatsgevonden en de problemen die hij zou hebben gekend en/of nog steeds beweert te hebben met zijn familie omwille van dit huwelijk.

2.6.1.1. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde *"Ik leerde mijn vrouw kennen en zij is sjiit. Mijn ouders weigerden haar te aanvaarden omwille van haar sjiitische religie. Ik ben ik het geheim met haar gehuwd. Ik had geen toestemming van mijn ouders voor ons huwelijk."* (administratief dossier, stuk 24, vragenlijst CGVS, vraag 3.5.). Deze uitspraken staan volledig haaks op verzoekers gezegden op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar hij het volgende verklaarde: *"Toen mijn relatie begon met D., begon met vader erover te spreken, vertelde hem waarheid, dat ik heb relatie met haar. Mijn vader accepteerde mijn verhaal. Hij zei; oké als je gaat met haar trouwen, dan richt ik bedrijf voor je op in Dubai, ga maar daar met haar wonen."* (administratief dossier, stuk 10, p. 14). Verzoekers vader zou zelfs met diens broer en schoonzus naar verzoekers schoonvader zijn gegaan om te vertellen dat hij zou regelen dat verzoeker en D. samen naar Dubai konden gaan om hun leven daar te beginnen (administratief dossier, stuk 10, p. 15). Tijdens het tweede gehoor ontkende verzoeker aanvankelijk aan iemand van zijn familie toestemming te hebben gevraagd om met D. te huwen, om vervolgens te bevestigen dat hij aan zijn vader heeft gevraagd om de hand van D. te gaan vragen bij haar familie, hetgeen hij ook deed, en dat zijn vader akkoord was met huwelijk mits zij naar Dubai zouden gaan om daar samen bij zijn bedrijf te werken (administratief dossier, stuk 5, p. 8-9). Verzoeker kan dan ook bezwaarlijk worden gevolgd waar hij beweert dat zijn familie in principe gekant was tegen een relatie/huwelijk met een sjiitische vrouw. Over zijn moeder verklaarde verzoeker weliswaar dat zij telkens vroeg om zijn vrouw weg te sturen van de winkel omdat zij dit niet accepteerde (administratief dossier, stuk 10, p. 14), doch dit valt bezwaarlijk te rijmen met het gegeven dat D. een aantal keer naar het hotel moest gaan dat door verzoekers moeder gerund werd om er de boekhouding te gaan doen (administratief dossier, stuk 5, p. 7).

Aan het voorgaande kan nog worden toegevoegd dat verzoekers echtgenote ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken uitdrukkelijk verklaarde dat verzoeker verschillende keren toestemming had gevraagd aan zijn ouders om te huwen maar dat zij dit telkens weigerden (administratief dossier, stuk 24, vragenlijst CGVS, vraag 3.5.), hetgeen manifest strijdt met verzoekers verklaringen dat zijn vader akkoord was met het huwelijk. Het mag dan ook verbazen dat zij tijdens het tweede gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen plots in lijn met verzoekers verklaringen bevestigt dat verzoekers vader toestemming voor een huwelijk had gegeven, dat verzoekers vader en ooms haar hand zijn komen vragen aan haar familie en dat zijn vader na het huwelijksaanzoek had beloofd om hen naar Dubai te sturen om daar te gaan werken in een bedrijf van hem (administratief dossier, stuk 5, p. 8-9).

2.6.1.2. Voorts verklaarde verzoeker dat hij in oktober 2010 een huis huurde in Aramoun, waar hij met zijn echtgenote ging wonen. Als reden hiervoor gaf verzoeker op dat hij moest vluchten voor zijn broers (administratief dossier, stuk 10, p. 2). Verzoeker zocht naar eigen zeggen een veilige woning, ver van zijn familie. De huurwoning was gelegen in een regio die gecontroleerd werd door Hezbollah en verzoeker dacht dat niemand van zijn familie zou durven om daar naartoe te komen (administratief dossier, stuk 5, p. 7). Nochtans verklaarde verzoeker dat hij pas problemen kende met zijn familie na de geboorte van zijn zoon zodat niet kan worden ingezien waarom hij maanden voordien reeds moest

“vluchten voor zijn broers”. Volgens verzoeker beseftte zijn familie immers pas nadat hij hen in februari 2011 zijn zoon heeft laten zien dat zijn relatie met D. serieus was (administratief dossier, stuk 10, p. 15-16). Zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing legde verzoeker nochtans weinig voorzichtigheid aan de dag om zijn relatie verborgen te houden voor zijn familieleden. Verzoeker verklaarde immers dat hij met zijn echtgenote in een van de huizen van zijn familie verbleef, dit terwijl zijn zus er soms ook aanwezig was. Zijn zus wist volgens verzoeker niet dat hij met D. getrouwd was, zij dacht dat D. slechts verzoekers vriendin was. Verzoeker mocht naar eigen zeggen van zijn familie wel met D. slapen en uitgaan maar niet met haar trouwen (administratief dossier, stuk 5, p. 8). Dat dit alles dan niet als een serieuze relatie zou aanzien worden, kan niet in redelijkheid worden aangenomen. Dat verzoeker voor de geboorte van zijn zoon aldus nooit eerder problemen heeft gekend met zijn familie omwille van zijn relatie, terwijl zij blijkens zijn verklaringen nochtans een hekel hebben aan sjiitische mensen (administratief dossier, stuk 5, p. 9-10), moet dan ook hoogst opmerkelijk worden geacht. Verzoeker brengt in voorliggend verzoekschrift geen valabele argumenten bij die deze appreciatie kunnen ombuigen.

Aan verzoeker gevraagd of er voordien nog iets specifiek gebeurd is wat maakte dat hij in Aramoun is gaan wonen, verklaarde hij *“Daarvoor was ik van plan om mijn familie te verstoten, contact definitief te verbreken, ik was zat wat gebeurde tussen mijn familie. Was niet normaal, sfeer van drugs, geen respect. Was vieze sfeer binnen onze familie. Ik wilde zo snel mogelijk ver gaan van mijn familie, apart leven opnieuw verrichten. (...)”* (administratief dossier, stuk 5, p. 8). Later tijdens het tweede gehoor vertelde verzoeker dat hij altijd al het gevoel had gehad dat hij ongewenst was binnen zijn familie en dat ze niet van hem hielden (administratief dossier, stuk 5, p. 10-11). Gelet op deze verklaringen kan dan ook niet worden ingezien waarom verzoeker zelf het initiatief nam om zijn zoon aan hen te gaan laten zien. Dit klemt des te meer daar hij voordien al het mogelijke had gedaan om zijn huwelijk met D. sinds 2009 voor hen verborgen te houden en hij zich naar alle waarschijnlijkheid aan problemen kon verwachten. De uitleg dat hij verwachtte dat zijn familie blij zou zijn met de geboorte en dat zijn moeder haar kleinkind met open armen zou ontvangen (administratief dossier, stuk 10, p. 14 en stuk 5, p. 10) kan, gelet op de door verzoeker geschetste relatie met zijn familie, allerm minst overtuigen. Zo zijn familie inderdaad radicaal tegen sjiieten gekant was, zoals verzoeker blijft volhouden, kan evenmin worden ingezien waarom verzoeker meende dat zijn familie na de geboorte van zijn zoon D. uiteindelijk wel als zijn echtgenote zou aanvaarden, zoals wordt opgeworpen in het verzoekschrift.

Verzoeker en zijn echtgenote leggen bovendien tegenstrijdige verklaringen af over de periode waarin zij in Aramoun woonden. Immers, waar verzoeker verklaart dat hij de woning in Aramoun huurde in oktober 2010 en dat hij hier gedurende zes maanden heeft verbleven (administratief dossier, stuk 10, p. 2), beweert zijn echtgenote in eerste instantie dat zij en verzoeker reeds eind 2009 in Aramoun gingen wonen en dat zij hier voor het laatst verbleven heeft in september-oktober 2010 (administratief dossier, stuk 10, p. 4), om vervolgens te verklaren dat zij in juli 2010 naar Aramoun is verhuisd (administratief dossier, stuk 5, p. 6).

Verzoeker beweert voorts dat hij zijn huis in Aramoun in februari 2011 heeft verlaten, dus nadat hij zijn familie op de hoogte had gebracht van zijn huwelijk met D. en van de geboorte van zijn zoon, waarop de problemen met zijn familie escaleerden. Het tart dan ook alle verbeelding dat hij van februari tot zijn vertrek uit Libanon op 7 maart 2011 precies bij zijn familie, meer bepaald bij zijn zus zou hebben verbleven (administratief dossier, stuk 10, p. 3). Dit klemt des te meer daar uit verzoekers verklaringen duidelijk blijkt dat ook zijn zus niet achter zijn relatie/huwelijk met D. stond (administratief dossier, stuk 24, vragenlijst CGVS, vraag 3.5., stuk 10, p. 17 en stuk 5, p. 13), hetgeen overigens enigszins bevreemdend moet worden geacht gelet op verzoekers verklaringen dat zijn zus vroeger een relatie had met een sjiitische jongen, met wie zij wilde huwen maar wat haar verboden werd door de familie (administratief dossier, stuk 10, p. 19 en stuk 5, p. 17) zodat enig begrip van harentwege voor verzoekers situatie kan worden verwacht. Verzoeker merkte in dit verband op dat toen hij terug bij zijn familie ging wonen, zijn vader in detentie zat (administratief dossier, stuk 10, p. 3), waarmee hij lijkt te insinueren dat het gevaar toen voor hem geweken was. Nochtans was zijn vader, zoals hoger reeds gesteld, reeds van in het begin akkoord met zijn relatie met D.. Waar verzoeker in voorliggend verzoekschrift opwerpt dat hij niet uit Aramoun is vertrokken uit vrees voor zijn familie doch dat zijn vertrek uit de woning is ingegeven door de door hem aangehaalde problemen met leveranciers, kan de Raad slechts vaststellen dat deze versie van de feiten geen steun vindt in de gehoorverslagen zoals toegevoegd aan het administratief dossier.

Dat verzoeker meende te moeten vluchten voor zijn broers, valt evenmin te rijmen met zijn verklaring dat hij tot en met 5 maart 2011, twee dagen voor zijn vertrek uit Libanon, gewoon bleef werken in de

supermarkt, die een familiezaak was en die bovendien onder het ouderlijk huis gelegen was (administratief dossier, stuk 10, p. 10). De kans was immers zeer groot dat hij daar met zijn familieleden, en in het bijzonder met zijn oudste broer G., zou geconfronteerd worden. Verzoeker verklaarde dat zijn oudste broer razend op hem werd en hem zelfs wilde vermoorden nadat hij vernomen had dat verzoekers zoon als sjiïet was geregistreerd. Volgens verzoeker werd hij twee maal telefonisch door zijn broer G. bedreigd. Hierna zou verzoeker diens oproepen niet meer hebben beantwoord en zijn sim-kaart hebben weggegooid (administratief dossier, stuk 10, p. 16). Gelet op de door verzoeker geschetste context, kan dan ook worden verwacht dat verzoekers oudste broer vervolgens de confrontatie met hem zou hebben willen aangaan en hem persoonlijk zou opzoeken in de winkel. Dat dit niet is gebeurd – verzoeker verklaarde uitdrukkelijk dat hij niet persoonlijk met G. in contact is geweest sinds deze laatste op de hoogte was van zijn relatie met D. – en G. verzoekers andere broer en zijn zus naar de supermarkt stuurde om hem te overhalen om te scheiden van zijn vrouw (administratief dossier, stuk 10, p. 16), kan in de gegeven situatie dan ook allerm minst overtuigen. G.'s passieve houding valt immers niet te rijmen met diens eerdere bedreigingen en het feit dat hij razend was en dat hij verzoeker zou hebben willen vermoorden. Ook wat dit betreft kan overigens een manifeste tegenstrijdigheid worden vastgesteld tussen verzoekers verklaringen en deze van zijn echtgenote. Immers, waar verzoeker duidelijk stelt dat zijn oudste broer niet aanwezig was toen hij zijn zoon aan zijn familie ging tonen en dat er geen confrontatie plaatsvond tussen hem en zijn oudste broer sinds deze laatste over zijn relatie met D. te weten kwam (administratief dossier, stuk 10, p. 16), verklaarde zijn echtgenote uitdrukkelijk dat er meteen tussen beiden mannen een gevecht plaatsvond toen verzoekers broer te weten kwam over hun relatie (administratief dossier, stuk 5, p. 10).

2.6.1.3. Voorts is de Raad van oordeel dat het volstrekt ongeloofwaardig moet worden geacht dat verzoeker, zelf soenniet, zijn zoon H. in Libanon als sjiïet zou geregistreerd hebben en dit louter en alleen omdat zijn leven totaal veranderd was en hij “gek werd van zijn familie” (administratief dossier, stuk 10, p. 8 en stuk 5, p. 3). Verzoeker legt overigens van verschillende documenten verschillende versies voor waar de ene keer op vermeld staat dat zijn zoon soenniet is en de andere keer dat hij sjiïet is. Waar verzoeker aanvankelijk nog verklaarde niet te weten hoe de door hem opgegeven religie van zijn zoon nadien gewijzigd werd naar soenniet (administratief dossier, stuk 10, p. 8 en p. 12), meent hij tijdens het tweede gehoor dat zijn broer verantwoordelijk is voor deze wijziging. Wanneer deze wijziging werd doorgevoerd of hoe zijn broer hierin zou geslaagd zijn, kan verzoeker echter niet concreet toelichten (administratief dossier, stuk 5, p. 3-4).

2.6.1.4. Daarnaast beweert verzoeker dat zijn broer een klacht tegen hem en zijn echtgenote heeft ingediend opdat zij niet zouden durven terugkeren naar Libanon (administratief dossier, stuk 10, p. 13 en stuk 5, p. 12-13). Verzoeker kan evenwel niet correct duiden wanneer deze klacht precies werd ingediend. Waar hij aanvankelijk nog stelde dat hij dacht dat dit op 24 januari 2014 is gebeurd (administratief dossier, stuk 10, p. 13), verklaarde hij later te denken dat de klacht in 2013 werd ingediend (administratief dossier, stuk 5, p. 13). Nochtans verklaarde verzoeker tevens dat de mukhabarat en de politie reeds een opsporingsonderzoek startten lang voor die datum. Ook hieromtrent zijn verzoekers verklaringen evenwel allerm minst eensluidend. Immers, waar hij aanvankelijk stelde dat de mukhabarat en de politie reeds voor de aangifte van zijn broer naar het huis van zijn schoonouders gingen om zijn echtgenote te zoeken doch hij niet wist wanneer dit precies was (administratief dossier, stuk 10, p. 13), verklaarde hij tijdens het tweede gehoor dat dit reeds de dag na zijn vertrek uit Libanon gebeurde (administratief dossier, stuk 5, p. 11-12). Het is de Raad evenwel niet duidelijk waarom de politie en de mukhabarat een dergelijk opsporingsonderzoek zouden starten zonder dat een klacht werd ingediend. Met de blote beweringen in het verzoekschrift dat zijn broer een heel machtige persoon is, met een groot netwerk en enorm veel geld, dat zijn invloed niet moet onderschat worden en dat het dus perfect geloofwaardig is dat de *Syrische inlichtingendienst* op diens verzoek op zoek was naar hem, brengt verzoeker geen overtuigende argumenten bij die voorgaande vaststellingen en overwegingen in een ander daglicht kunnen plaatsen.

Zoals correct wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, kan verzoeker bovendien niet de volledige namen geven van al de personen tegen wie zijn broer klacht heeft ingediend (administratief dossier, stuk 5, p. 13-14). Dat hij geen duidelijke verklaringen kan afleggen over deze elementen is zeer opmerkelijk aangezien hij de bewuste klacht wel voorlegt. Dat verzoeker dus klaarblijkelijk niet de moeite nam zich op de hoogte te stellen van de inhoud hiervan, tast nogmaals de geloofwaardigheid van zijn verklaringen aan. De Raad wijst er te dezen op dat het niet volstaat een aantal documenten neer te leggen zonder een minimale kennis te hebben van de inhoud ervan. Er dient in dit verband nog op gewezen te worden dat verzoekers echtgenote niet wist wanneer verzoekers broer een klacht heeft neergelegd, noch bij welke instantie de klacht werd ingediend (administratief dossier, stuk 5, p. 12-13).

Daarenboven blijft verzoeker opmerkelijk vaag over de verdere afwikkeling van dit aspect van zijn relaas. Zo weet hij niet hoelang de gevangenisstraf die hen boven het hoofd hangt zou duren. Nochtans worden de artikels volgens dewelke verzoeker en zijn echtgenote zouden worden vervolgd vermeld in het door hem neergelegde document zodat hij dit had kunnen opzoeken. Evenmin weet hij of er ondertussen een uitspraak plaatsvond in het proces tegen hen. Meer nog, hij heeft hier zelfs niet naar geïnformeerd (administratief dossier, stuk 5, p. 14 en p. 16). Het feit dat verzoeker zich geen enkele moeite heeft getroost om zich nog te informeren omtrent zijn situatie, wijst naar het oordeel van de Raad op een manifest gebrek aan interesse, hetgeen andermaal afbreuk doet aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees. Het gaat hier immers om informatie die essentieel is om zijn risico op vervolging correct in te schatten. Verzoekers nagenoeg volledige onwetendheid mag overigens sterk verbazen gelet op de verklaringen van zijn echtgenote in dit verband. Zo wist zij te vertellen dat er in 2013 een zitting bij de rechtbank was gepland in verband met de klacht tegen hen. Meer informatie over deze zitting kon zij evenwel niet verstrekken. Zij vermoedt slechts dat de zaak momenteel is uitgesteld. Voorts stelt zij via haar tante langs vaderszijde, die advocate is, te weten dat het onderzoek tegen hen nog steeds lopende is (administratief dossier, stuk 5, p. 12-13). Dat verzoeker en zijn echtgenote er niet in slagen om hieromtrent eensluidende verklaringen af te leggen, doet verder afbreuk aan hun algehele geloofwaardigheid.

2.6.2. Daarnaast beweert verzoeker problemen te kennen met leveranciers omwille van ongedekte cheques. Het mag vooreerst verbazen dat verzoeker en zijn echtgenote bij het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken op geen enkel moment gewag hebben gemaakt van deze problemen en zij op dat ogenblik enkel verwezen naar de problemen met verzoekers familie. De Raad wijst er te dezen op dat van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Uit de lezing van het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij het invullen van de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken de kans kreeg om al zijn asielmotieven kort uiteen te zetten. Bovendien werd aan verzoeker op het einde van het interview de mogelijkheid geboden om bijkomende opmerkingen te geven, werd hem gevraagd of hij naast de door hem aangehaalde problemen nog problemen met zijn autoriteiten of medeburgers dan wel problemen van algemene aard heeft gehad en werd hem tevens gevraagd of hij nog iets wenste toe te voegen. Verzoeker maakte evenwel op geen enkel ogenblik melding van problemen met leveranciers, noch van het feit dat ook zij klacht tegen hem zouden hebben ingediend. Niettegenstaande het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoering of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan wel redelijkerwijs van verzoeker worden verwacht dat hij een dermate essentieel element in zijn relaas bij aanvang van de asielprocedure spontaan zou vermelden zo dit op enige waarheid zou berusten. Wanneer verzoeker tijdens het eerste gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal werd gevraagd waarom hij op de Dienst Vreemdelingenzaken niets heeft gezegd van de problemen met leveranciers en de bedreigingen die hij van hen heeft ontvangen, antwoordde hij dat hij eerst niet wist dat dit een serieus probleem zou vormen. Gevraagd wanneer hij besepte dat het serieus was, antwoordt hij dat dit het geval was toen ze hem telefonisch begonnen te bedreigen. Dit vond echter reeds plaats vanaf maart 2011, vlak voor verzoekers vertrek uit Libanon (administratief dossier, stuk 10, p. 16-17). Dat verzoeker dit niet serieus nam, is dus allerminst een verklaring waarom hij hiervan bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding maakte. Dit klemt des te meer daar verzoeker in voorliggend verzoekschrift voorhoudt dat hij en zijn echtgenote de woning in Aramoun hebben verlaten, onder meer omwille van de problemen met de leveranciers. Waar verzoeker ter verklaring van de omissie op de Dienst Vreemdelingenzaken in het verzoekschrift nog opwerpt dat het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken heeft plaatsgevonden op 21 juni 2011, terwijl de leveranciers pas in 2013 klacht tegen hem hebben ingediend, kan de Raad slechts vaststellen dat deze bewering volledig haaks staat op verzoekers verklaringen zoals hij deze op het Commissariaat-generaal heeft afgelegd: ***“Voor de rest nog iemand ooit op zoek gekomen naar u? In begin werd alleen door mijn broer en familie gezocht. Later begonnen de leveranciers me te zoeken. Want mijn broer had geld van de bank opgenomen, later wisten, de leveranciers er is geen saldo op de bank en begonnen ons te zoeken. Sinds wanneer zochten ze jullie? Toen leveranciers voelden er is geen saldo op de bank om geld te krijgen van de bank, een maand na vertrek begonnen ze klacht in te dienen... Sinds wanneer weet u dat? Ongeveer een maand later begonnen leveranciers klacht in te dienen, vernomen door vriend S.(...). Broer heeft later klacht tegen me ingediend. (...)”*** (administratief dossier, stuk 5, p. 11-12). Verzoeker geeft aldus geen aanvaardbare verklaring voor het niet vermelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken van een cruciaal element in zijn relaas zodat deze omissie zijn algehele geloofwaardigheid verder op de helling zet.

Indien verzoeker al op de hoogte was van het feit dat de leveranciers klacht tegen hem hadden ingediend sinds een maand na zijn vertrek, mag het ook verbazen dat hij zich op eigen initiatief wendde tot de Libanese ambassade in België om een nieuw paspoort aan te vragen (administratief dossier, stuk 10, p. 13 en stuk 5, p. 15) en hij zich aldus blootstelde aan vervolging door de Libanese autoriteiten. Dit klemt des te meer daar verzoeker tijdens het tweede gehoor tevens verklaarde dat hij op het moment van zijn vertrek uit Libanon angst had voor de autoriteiten en dit omwille van de contacten van zijn broer (administratief dossier, stuk 5, p. 16).

Tot slot moet het zeer bevreemdend worden geacht dat verzoeker verklaart dat hij het contact met zijn familie wilde herstellen om via geld van hen de zaak met de leveranciers op te lossen (administratief dossier, stuk 5, p.15), terwijl hij in eerste instantie net een probleem had met zijn familie. Gezien de ernst van de door hem geschilderde problemen met zijn familie kan zijn houding totaal niet overtuigen. Dergelijke verklaringen gaan immers regelrecht in tegen de door hem voorgehouden vrees voor zijn familie. De uitleg in het verzoekschrift dat het over een familiaal geschil gaat, dat men in zulke omstandigheden niet altijd met redelijkheid reageert, dat verzoeker hoopte dat na verloop van tijd en gezien de ernstige problemen die hij kreeg, zijn familie wel bereid zou zijn om hem te helpen, hetgeen echter niet het geval bleek te zijn, vermag geen afbreuk te doen aan voorgaande overwegingen. Waar verzoeker tijdens het tweede gehoor in dit verband nog stelde *“Ik was van plan eerst contact te herstellen met mijn familie, maar werd afgewezen door mijn familie. Vaak mijn familie gecontacteerd. Ze zeiden tegen mij: je moet niet terugkomen...”* (administratief dossier, stuk 5, p. 15), kan de Raad slechts vaststellen dat deze uitlatingen in schril contrast staan met een aantal andere van verzoekers verklaringen waar hij stelt als volgt **“Contact ouders? Heb wel contact met hen, maar meer met de moeder. Probeer vaak met haar te praten. Hoe stellen zij het? Mijn moeder zegt ik hoop jullie allemaal bij elkaar terugkomen en problemen oplossen. Zegt zoiets, hoop allemaal goed komt in toekomst. Vader zegt probeer paspoort te krijgen om terug te keren om goed te maken met je broer. (...) Contact met broers en zus? Met broers niet, maar met zus af en toe bel ik haar op. Bv. bij feestdag of zoiets haar te feliciteren.”** (administratief dossier, stuk 10, p. 6-7). Verzoeker kan dan ook bezwaarlijk volhouden dat hij momenteel geen goed contact heeft met Libanon (administratief dossier, stuk 5, p. 3). Voorgaande verklaringen doen andermaal afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door hem voorgehouden problemen met zijn familie.

2.6.3. Verzoeker stelt omwille van de problemen naar Syrië te zijn vertrokken, waar hij door zijn echtgenote werd vervoegd. Hij zou echter vernomen hebben van de eigenaar van het motel waarin zij verbleven dat de Syrische inlichtingendienst naar hen op zoek was. Echter, gelet op het geheel van bovenstaande observaties kan ook hier geen geloof aan worden gehecht. Dit klemt des te meer daar zowel verzoeker als zijn echtgenote beweren dat verzoekers broer hierachter zat. Nochtans beweert verzoekers echtgenote dat verzoekers broer tegen het Syrische regime is en bij de 14 maart alliantie hoorde (administratief dossier, stuk 5, p. 10 en p. 15). Dit haalt de bewering als zou verzoekers broer goede contacten hebben gehad binnen de Syrische inlichtingendienst dan ook volledig onderuit.

2.6.4. Daargelaten de vaststelling dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken niets heeft vermeld over zijn zogenaamde werkzaamheden bij de ambassade van Somalië en de daaraan verbonden arrestatie, dient te worden vastgesteld dat deze arrestatie, zo deze al zou hebben plaatsgevonden, bezwaarlijk kan worden aanzien als voldoende ernstig om te kunnen spreken van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Verzoeker werd immers blijkens zijn verklaringen quasi onmiddellijk vrijgelaten en heeft daar nadien geen gevolgen meer van ondervonden (administratief dossier, stuk 5, p. 5-6).

2.6.5. De Raad stelt vast dat verzoeker op generlei wijze de motieven van de bestreden beslissing betwist waar wordt opgemerkt als volgt: *“De psychologische problemen waarvan u tijdens uw gehoren bij het CGVS melding maakte waren niet van die aard dat ze het normale verloop van deze gehoren in de weg stonden. Immers u maakte geen opmerkingen over het eerste gehoor en u hebt expliciet verklaard zich stabiel te hebben gevoeld tijdens het tweede gehoor (CGVS-1 p.16, CGVS-2 p.2, 21). Bovendien blijkt uit de geschreven weergave van de gehoorverslagen dat u de vragen hebt begrepen en er hierover geen misverstanden kunnen zijn ontstaan.”* Dit onderdeel van de motivering blijft aldus onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt.

2.6.6. De door verzoeker voorgelegde documenten kunnen de appreciatie van zijn asielaanvraag niet in positieve zin ombuigen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beoordeelt deze stukken correct als volgt: *“De overige door u neergelegde stukken kunnen geen ander licht werpen*

op bovenstaande vaststellingen. Het betreft hier immers de identiteitskaart van uw echtgenote (d.d. 19/4/2000), de uittreksels uit het register in verband met u, uw echtgenote, twee versies van uittreksels uit het familieregister, uw huwelijksakte, de vertalingen van deze documenten en de kopieën van uw identiteitskaart (d.d. 7/12/1999) en uw Libanese paspoort. Deze documenten zeggen iets over jullie identiteit en herkomst, dewelke hier niet ter discussie staan. Dat u van uw zoon H.(...) twee verschillende uittreksels uit het register voorlegt, waar op het ene vermeld staat dat hij soenniet is en op het andere dat hij sjiïet is doet vragen rijzen bij de bewijswaarde die aan zulk document kan worden gehecht. U en uw echtgenote stellen dat uw broer verantwoordelijk zou zijn voor het gegeven dat uw zoon plots als soenniet geregistreerd is, doch dit kan gezien het geheel van bovenstaande observaties totaal niet overtuigen (CGVS-2, p.3; CGVS 11/17284/B-2, p. 4). Wat betreft de aangifte bij de Belgische politie in verband met bedreigingen die u hier ontving, dient te worden vastgesteld dat u deze bedreigingen niet linkt aan de problemen die u in Libanon zou hebben ondervonden. U weet niet van wie deze bedreigingen afkomstig waren, noch met welke reden ze aan u werden geadresseerd. U bent er in ieder geval van overtuigd dat uw familieleden hier niet achter zitten (CGVS-2 p.16-17). Deze aangifte kan dus niet dienen als ondersteuning van uw asielrelaas. Wat betreft de foto's van uw vader in zijn functie als consul en handelsattaché dient te worden opgemerkt dat hieruit niet kan worden afgeleid waar, wanneer en in welke omstandigheden ze werden genomen. Bovendien maakte dit geen wezenlijk deel uit van uw asielrelaas, zoals hierboven reeds werd beargumenteerd."

Ook de als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde rapporten, waaruit moet blijken dat het niveau van corruptie in Libanon hoog is in alle sectoren van de samenleving en bijzonder hoog in het gerechtelijk systeem, zijn niet van dien aard dat ze de geloofwaardigheid van verzoekers relaas kunnen herstellen.

2.6.7. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas, kan de schending van artikel 48/7 van de vreemdelingenwet niet dienstig worden aangevoerd. De Raad herhaalt dat het voordeel van de twijfel slechts kan worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, *quod non in casu*, zoals blijkt uit wat voorafgaat en zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing.

Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas, toont verzoeker evenmin aan dat hij wordt vervolgd of gevisieerd door zijn autoriteiten of derden en dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt.

2.7. Voorts blijkt uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon "De veiligheidssituatie in Libanon" van 11 mei 2015, toegevoegd aan het administratief dossier) dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon nog steeds grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De gevolgen van Hezbollah's betrokkenheid in de Syrische burgeroorlog lieten zich snel voelen in Libanon. Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van aanslagen, politiek gemotiveerde moorden en grensgeweld. Het geweld concentreerde zich hoofdzakelijk in de gevestigde frontlinies in de grensstreek met Syrië, de zuidelijke buitenwijken van Beiroet en Tripoli. Vooral de eerste helft van 2014 werd gekenmerkt door een sterke toename van autobommen waarbij de meerderheid van de slachtoffers burgers waren. Het gros van deze aanslagen is toe te schrijven aan soennitische extremistische groeperingen die Hezbollah of haar sjiïtische achterban als doelwit hebben. Hierbij werden vooral de zuidelijke buitenwijken van Beiroet gevisieerd. Sinds april 2014 is er evenwel een militair veiligheidsplan van kracht in Tripoli, de Bekaa en de Akkar-regio. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen nam de schaal van het geweld, alsook het aantal burgerdoden sinds de tweede helft van 2014 beduidend af. Zo vindt er sinds april 2014 geen sektarisch geweld meer plaats tussen de Alawitische en soennitische milities in Tripoli. Wel vond in januari 2015 een dubbele zelfmoordaanslag plaats waarbij een gering aantal burgerdoden te betreuren

viel. Het geweld escaleerde evenwel niet. Daarnaast kwam een einde aan de golf van aanslagen met autobommen in de sjiiitische regio's, vooral in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Anno 2015 concentreert het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de regio Bekaa (Hermel, Aarsal, Baalbek) en Akkar. Jihadistische groeperingen richten hun pijlen hoofdzakelijk op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Zo vinden er in de bergrijke grensregio gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat al-Nusra, en het Libanese leger. Bij dit soort aanvallen op militaire controleposten of patrouilles vallen evenwel weinig tot geen burgerslachtoffers. Wel vonden in augustus en oktober 2014 drie grootschalige en langdurige gewapende confrontaties plaats waarbij tientallen burgerslachtoffers vielen. Sinds november 2014 hebben zulke confrontaties evenwel niet meer plaatsgevonden. Het leger heeft in het voorbije jaar de in de grensregio aanwezige troepen versterkt. Syrische rebellengroepen voeren voorts raket- en morteraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voert op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen in soennitische grensregio's. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel relatief beperkt. Sinds de tweede helft van 2014 namen deze aanvallen in intensiteit af. In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Wel vonden er in 2014 en 2015 voor het eerst sinds 2006 kleine vergeldingsacties plaats langs beide zijden. Ook in de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen ondanks de toenemende invloed van salafistische groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers geïdoleerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij hoofdzakelijk in de grenszone in het oosten en het noorden van Libanon ook burgerslachtoffers zijn gevallen ten gevolge van invallen en raketaanvallen vanwege Syrische rebellengroeperingen en aanvallen vanwege het Syrische leger en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend sektarisch geweld, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Libanon sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker betwist dit besluit op generlei wijze, noch brengt hij informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Dienvolgens wordt de analyse door de commissaris-generaal van de veiligheidssituatie in Libanon door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot twee maal toe werd gehoord. Tijdens deze interviews kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.9. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de

vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.10. Waar verzoeker *in fine* vraagt om, in zeer ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee december tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS, kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS